

fremført i denne Sag og ikke fundet nogen Modsigelse, at den Indtægt, som hidrører fra Formue, er mere værd end den, som hidrører fra Arbejde, og at den kan bære en højere Skat. Naar jeg har tænkt mig, at man kunde komme til en saadan Progression i Indkomstskatten, som jeg nys har nævnet, saa vil det imidlertid let sees, at det ingenlunde er en progressiv Indkomstskat, det er snarere en Moderation, som finder Sted for den lavere Indtægt, saaledes, at ligesom en Indtægt af 200 Rbd. i det foreliggende Lovudkast er foreslaaet at skulle være aldeles fri for Beskatning, saaledes skulle de ringere Indtægter, indtil de naae en Sum, som man troer at kunne bære Skatten, ligeledes nyde en Moderation. Det er ikke en progressiv Indkomstskat i den Forstand, som de socialistiske Statsøconomer tage den; en saadan maa Regjeringen erklære sig imod, fordi den efter de største Statsøconomers Anskuelse, hvilken Regjeringen i saa Henseende gjør til sin, ikke kan forsvare at indlade sig paa en progressiv Indkomstskat i den Forstand, undtagen Staten er i den største Nød, saa at den paa Grund af særegne Omstændigheder er nødsaget til at gribe til de yderste Midler og tage, hvor Noget er at tage. En saadan Beskatning vilde vel være højere end den, man har i England, hvor den ikke udgjør mere end $2\frac{1}{12}$ % i Almindelighed for visse Arter af Indkomster, men er forøvrigt ikke højere end den findes i andre Lande, og er navnlig heller ikke højere, end Tilfældet var her i Landet efter Indkomstskatte-Anordningen af 1810. Uagtet Regjeringen saaledes vedkjender sig den Anskuelse, at der er Anledning til at beskatte Indtægten af Formue højere end Indtægter, der hidrøre fra anden Oprindelse, har Regjeringen dog troet ved det Udcast, den nu har den Ære at forelægge, at maatte indskrænke sig til en simpel Indkomstskat, som tager en vis lav Størrelse af al Indtægt uden Hensyn til sammes Oprindelse, og der er da i det forelagte Lovforslag foreslaaet kun at tage 2 Rbd. af 100 Rbd.s Indtægt. Anledningen hertil er først og væsentligst den, at det vilde medføre praktiske Vanskeligheder, naar man skulde strax begynde at skjelne mellem den Indtægt, som hidrører fra Formue, og den, som

har en anden Oprindelse. Det er jo nemlig ved denne Sag de praktiske Vanskeligheder, der fornemmelig maae komme i Betragtning, og naar man seer hen til, hvilken Maade Regjeringen har anset for den eneste rigtige her i Landet at gennemføre denne Sag paa, nemlig ved Hjælp af communale Autoriteter, og navnlig ogsaa ved Sogneforstanderskaberne paa Landet, saa vil den Tanke ligge nær, at man skyldte fra først af at indrette det saa simpelt som muligt, da man, idet man dog meest kom til at stole paa disse ved Sagens Ordning i Begyndelsen, ikke vil kunne vente, at de, der ikke have været vant til at beskæftige sig med disse Forhold, skulde have nogen fuldkommen sikker og rigtig Opfattelse af, at Indtægter kunne have en forskjellig Oprindelse. Den valgte Fremgangsmaade har desuden ogsaa den Fordeel, at, som jeg ret strax skal komme til at anføre, det ikke er gjørligt for Regjeringen med nogen tilstrækkelig Sikkerhed at beregne, hvorledes Udbyttet af Indkomstskatten strax vil stille sig her i Landet, og det er vist, at naar man kun kan gjøre ufuldstændige Beregninger, er det meget mindre betænkeligt for Legislaturen at begynde med en forholdsvis ringe Dvotadeel, end det vilde være strax at begynde med en større. Dvereensstemmende med disse Grundtræk, som jeg kortelig har tilladt mig at angive, har jeg strax efter den sidste Rigsdags Dphør taget fat paa denne Sag, og med Hensyn til den fornødne Hjælp til Sagens yderligere Fremme, nemlig til Lovudkastets Detail med den til samme hørende Anviisning, henvendt mig til de dygtigste og sagkundigste Mænd, jeg troede i saa Henseende at kunne finde Hjælp hos; disse ere ogsaa komne mig imøde med en særdeles Beredvillighed, og kun ved deres virksomme Medhjælp er det blevet muligt, allerede nu at kunne bringe et saa vigtigt Anliggende som det nærværende til Modenhed. Udbyttet af denne Indkomstskat, som jeg her tillader mig paa Hs. Majestæts Befaling at foreslaae, tør jeg ikke anfætte for det første eller andet Aar til mere end $\frac{1}{3}$ a 1 Million; i Aaret 1851 vil det naturligvis blive mindre, som en Folge af, at der er foreslaaet en særegen Krigsskat, som vil gjøre, at en Deel af de skatteyndende Borgere, ville blive fri for Ind-